

БЕНДЖАМІН

Джек стоїть на мурі; сіро-чорне галчине пір'я стовбурчиться на вітрі, коли птах дивиться, як я намагаюся втиснути на належне місце кістку. Сонце високо, проте повітря все одно холодне. Учора ввечері зламалася лише невелика частина огорожі, але в мене задубіли руки, отже, щоб її полагодити, часу знадобиться більше.

— Ка-а-ар! — тривожно кричить Джек просто біля мого вуха, я мимоволі моргаю та обертаюся. Усього за кілька кроків стоїть хлопчик, десь мого віку. Я кліпаю, замислившись, чи не стають, бува, мої мрії реальнішими, а не лише частішими. Та хлопець не зникає. Серце мені тіпається через хвилювання. Справжній, живий хлопець. Довга темна куртка його розстебнута, а з-під пахви вистромляє носа крихітне ягнятко.

— О, а це що, людські кістки? — Хлопчик дивиться на стегову кістку в моїй руці й усілякі кістки, що стирчать із муру.

— Авжеж. Ні. — Я зриваюся на ноги й намагаюся завадити йому помітити найближчий, очевидно людський, череп. — Себто я маю на увазі, що вони несправжні.

Брехня застрягає мені в горлі, і я відчуваю, як червонію на виду.

— На вигляд справжні, — хлопчина усміхається кутиком рога. Він не зляканий, просто допитливий.

— Ну, так, вони справжні. — Я кладу стегову кістку на вершечок муру, пальці мої тремтять. Я не хочу його сполохати. — Просто маю на увазі, що вони не теперішні.

Хлопець піднімає брови.

— Я, тилу, нікого не вбивала.

— О, та я й не думав про тебе такого.

Він дивиться вздовж муру, а тоді переводить погляд на хатину. Вона присіла, підібгавши лапи, тому зовні видається звичайнісінькою, нагадуючи маленьку хижку.

— Ти тут на канікулах чи як?

— Я просто переїхала сюди, з бабусею.

— Зроду не бачив тут цієї хати. Як вона тут опинилася?

— Узяла та й притупала сюди.

Баба покартала б мене за правду, але я давно з'ясувала, що ніхто мені не вірить, коли я кажу, ніби хатина ходить, і це простіше, ніж плести ще смішнішу брехню. Хлопчик переводить погляд із хатини на мене і ввічливо усміхається. Він вважає, ніби я жартую, і чекає на справжнє пояснення.

— Мене звуть Маринка.

Я простягаю руку, прагнучи змінити тему і доторкнутися до справжньої, живої людини (ну, Баба теж жива, але вона не рахується, бо страшенно стара).

Хлопчик бере мою руку у свою. Вона тепла і вологувата від поту. На моєму обличчі раптом розповзається усмішка, аж щоки болять од напруги. Я не можу згадати, коли востаннє спілкувалася з живою людиною; ба більше — дозволяла себе торкатися. Було це, певно, принаймні з рік тому. А може, ще давніше, якщо говорити про когось із моїх однолітків.

— Я Бенджамін.

Він забирає руку, і на якусь мить я бентежуся, замислюючись, чи не схопила її, бува, занадто міцно, але тоді відволікаюся на ягня, що вистромлюється з-під його куртки.

— Можна його погладити? — питаю.

Бенджамін киває, і я легенько розкудлую ягнячий чубчик на голівці.

— Яке ж маленьке.

— Народилося лише кілька днів тому. Сирота. Заберу його додому і придомашню.

— Яка краса. Я б любила ягня.

Бенджамін з острахом дивиться на Джека. Той пихато походжає сюди-туди вздовж муру, не відриваючи очей від ягняти.

— О, Джек би його не скривдив, — кажу я, лише на мить загадуючись над тим, чи він на це здатен.

— Це твій улюбленець?

— Типу того.

Я піднімаю лікоть, і Джек заскакує на нього.

— Я виростила його з пташеняти. Він теж був сиротою. Галча я знайшла на Острові Стоячих Брил.

— І туди твій дім лазив? — усміхається Бенджамін, і очі його пустотливо сяють. — Хатина не вмie ходити по воді! Може, хіба що плаває.

Я нервово сміюся, бо ж мені здається, що, говорячи це, він, мабуть, ладен розреготатися.

Бенджамін глибше заштовхує ягня у своє пальто і зводить очі до неба. Мене обливає холодна хвиля паніки, бо він ось-ось піде — і я знов опинюся на